

ARTICLE D'OPINIO

ENTORN A LA "GUERRA DEL GOLF"

A propòsit de la gravetat dels aconteixements i davant el munt d'informació, vull expressar unes quantes reflexions, algunes de les quals no incidissen directament en aquest assumpte i sense ànim d'engotar el tema.

Independentment de com acabe açò i reconeixent que Saddam Hussein és un dictador intransigent i bel·licista per naturalesa, tot el món "civilitzar" ha alçat un crit al cel i ha portat les seues tropes a Irak i a Kuwait per a "restablir la legalitat internacional en compliment d'una resolució de l'ONU i alleberar a un estat de la invasió d'un altre". Ho trobo bé; però ho trobaria més bé si s'hagués fet aquest desplegament sempre que un estat hagués invaït a un altre. Per què davant situacions paregudes el món no respon de la mateixa manera; es va respondre igual a la invasió americana de Vietnam o últimament a la de Panamà o a la invasió afganesa de l'URSS, per citar dos exemples entre altre? (en aquest cas, "solament" certs països van decidir no anar als Jocs Olímpics de Moscou al 1980), es va fer una resolució de l'ONU per a legitimar l'ús de la força contra la situació il·legal creada pels invasors? NO. Els interessos polítics i econòmics dels estats no ho feen "convenient" i, a més, la resolució no hagués arribat a tal perquè o un o l'altre l'hagués vetat. Les resolucions de l'ONU, per tant, tenen una legitimitat discutible ja que solament es podran complir si a "tots els grans" els interessa i si no NO, i punt. Els estats es mouen per interessos polítics i econòmics i l'apel·lació a la defensa de la llibertat i la democràcia són hipòcrites; Irak es defèn en armament soviètic, francès, en bunkers alemanys i, per exemple, mentre Iran l'any 1980 tenia ensinistrats hostatges americans a l'ambaixada d'aquestos a Teheran, els Estats Units li van vendre armament al mateix Iran.

L'estupidesa, o incapacitat o intransigència humanes fa que no s'hage trobat altra manera d'arranjar un conflicte sinó per la via de les armes i amb derramament de sang: m'enric del "mític progrés de l'home" quan el progrés tècnic-científic i militar és inversament proporcional al progrés solidari i humanitari. Ací sempre se la carrega "poca ropa", és a dir, els soldats de reemplaçament i la població civil, sovint qui menys interessos tenen en el conflicte. I, mentre, el "3er. Món" dissat de la mà de Déu; els "estats rics", entre ells el nostre, en una de tantes conferències internacionals es van comprometre a donar al 3er. Món un 0'7% del seu Producte Interior Brut (P.I.B.) i el Màxim que es dona és el 0'35%...

Quant a la posició espanyola, a vore, quin pa se'ns crema allà a natros!. Sí, ja sé que hem de "complir" els nostres compromisos internacionals. Però, per una part, un ex Jefe de l'Estat Major de l'Exèrcit Espanyol, Amadeo Martínez Inglés, ha manifestat per diversos mitjans de comunicació que l'exèrcit espanyol no està preparat per a la guerra o, almenys, per aquesta; jo m'ho crec sense ser un expert però la mili l'he fet i he vist coses i comportaments i, a més, no he sentit a ningú qualificat que ho desmentisca. Per un altra, la nostra peculiar situació dins l'OTAN ha fer que enviésem tres vaixells com a "acte de presència testimonial"...segons el Govern, que assegure que no rebran cap galtà...Estem teòricament fora d'una estructura militar dins d'una organització militat; com es menja això?. Els referèndums són consultius i no vinculants jurídicament segons l'article 92.1 de la Constitució, encara que per a un Estat Democràtic com cal (mireu l'article 1.1 de la Constitució) hauriem de ser vinculants políticament. Per tant, fou un referèndum per a llavar-nos la cara quan ja teníem els dos peus dins l'OTAN?. Un amic meu li va dir a una mare que té un fill al Golf que no li estava mal per haver votat "si" al referèndum; potser va ser una miqueta cruel però crec que en el fons no li faltava raó.